Ч. 142 Второк 29 червня (11 липня) 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї, незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львов в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостьвах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Виборча реформа у Відни. — Ще про замах на Милана. — Положене в Бельгії. — Вісти з Трансвалю.)

Як доносить віденьска Sonn- u. Montags-Ztg., не буде ухвала долїшно-австрийского сойму предложена до санкциї. Правительство по переведеню розслїдів над тою справою, що вже значно поступили, або відкине цїлковито ту нову ординацию, або зверне єї соймови для переведеня змін.

Вчера арештовано в Бїлґрадї знов кільканайцять осіб, а між ними архимандрита Милича. Переведено також численні домові ревізиї. Слїдство веде ся в двох напрямах, іменно правительство хоче дізнати ся, чи заговор був дїлом радикалів чи сторонників Караджорджевича, або чи обі ті партиї не дїлали в порозумінюю. Виновник замаху Кнезевич признав ся цїлковито до вини і зізнав, що его наймили до довершеня злочину радикали. Инші арештовані випирають ся всякої вини, але їх дуже зраджують найдені у них папери. Перед усім мав завинити сербский посол в Петербурзї Ґрунч, котрий свого часу був президентом мінїстрів в радикальнім кабінетї. Єго телеґрафічно суспендовано і приказано вертати до Сербії. Арештовано також богато осіб на провинциї. — Цїсар Франц Йосиф і богато инших монархів надіслали депеші з желанями.

В політичних кругах Бельґії уважають за певну річ, що незадовго наступить розвязане парляменту. Ґенеральна рада робітничої партиї вже навіть розпочала виборчу кампанію і запросила представителїв лїбералів і католицких демократів на конференцию, в цїли уложеня спільної виборчої проґрами. Заряд католицко-демократичної партиї заявив, що інтервенция Риму не вплине на становиско і полїтику партиї. Лїберали і социялісти констатують, що клерикали вже годять ся на поєдинче голосоване і на партийний подїл виборчих округів. Через те й ті дві партиї домагають ся, щоби розвязано палату, або безпроволочно заведено референдум. Опозицийна праса промовляе в острім тонї. Один социялістичний дневник пише: В поважнім бою відперли ми побідно атентат ворога; тепер ми ударимо і здобудемо позицию". Лїберальні дневники висказують надію, що при найблизших виборах вибух обуреня змете клерикальну більшість. Від брюксельскої міскої каси домагають ся 60.000 франків відшкодованя за повибивані шиби.

З Йоганесбурґа доносять: Народній радї буде предложений проєкт, після котрого чужинцї, що в Трансвали жили перед 1890 роком, сейчас одержать повне виборче право. Ті, що осїли в краю по 1890 роцї, одержать повне виборче право допервa по уплиеї пяти лїт. З огляду на се, що послїдна постанова не буде дїлати в зад, предложено, щоби в тім случаю надїлене повними горожаньскими правами сходило ся з натуралїзациєю. Проєкт обіймає вкінци постанову, що Йоганесбурґ одержить в народній радї пять заступників. Анґлїйский мінїстер внутрішних справ, виголосив оногди промову, в котрій сказав, що чужинцї в Трансвали жиють в положеню, що граничить з неволею. Предложеня анґлїйского правительства суть дуже умірковані і справедливі. Бесїдник надїє ся, що Трансваль вступить на дорогу мирової полїтики і що кріза дасть ся в мирний спосіб тревало полагодити. — З огляду на се, що бури дїйстно в дечім уступають, а ще більше через те, що війна з Трансвалем була би не така легка, як се в Анґлїї зразу гадали, тон в анґлїйских дневниках став трохи не такий войовничий. Бути може, що до війни не прийде, бо навіть на льондоньскій біржи значно ожив ся рух копальняними паперами Трансвалю. Се доказує, що фінансові круги не боять ся вибуху війни в полудневій Африцї.

Новинки.

Львів дня 10-го липня 1899.

— **Відзначеня.** Є. В. Цїсар надав радникови Двора при найвисшім трибуналї у Відни Теодорови Зубрицкому при нагодї переходу его в стан супочинку хрест ордера Леопольда.

— **Перенесеня.** П. Намістник перенїс старших інжинїрів: Казим. Махневича з Кракова до Львова, Фр. Дутковского з Перемишля до Кракова і Тита Павловского зі Стрия до Перемишля.

— **Ц. к. краєва рада шкільна** іменувала між иншими: Ів. Лїґензу, Авг. Завадского, Едм. Ценара, Кар. Винницкого, Март. Фридля, Корн. Яворского, Володим. Черника, Вікт. Бжезиньского, Кар. Моса, Марию Дескур, Авт. Дембицку учителями і учн-

---

20)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлїйского).

(Дальше).

Ґрафиня Еверстронґ видивила ся на Керрінґтона і аж остовпіла з страху і дива.

— Мій муж в Рейнгем — в Рейнгем — повторила она, як би не вірила своїм власним ухам. — Чи то я з розуму зійшла, чи Ви? Мій муж на замку в Рейнгем, кажете?

— Та присягати на то не буду, але менї здає ся, що ґр. Освальд єсть тепер в своїм помешканю, куди поїхав перед кількома годинами.

— А чогож я тут?

— Щоби на то питане відповісти, треба би богато розповідати, ґрафине — відповів Керрінґтон. — Причина, яка мене спонукала завезти Вас сюди, дотикає мене і ще когось. Ви тут того, щоби помогти інтересам двох осіб; а тоті дві особи, то Реджінальд Еверстронґ і Ваш покірний слуга.

— А щож з пригодою? Що з небезпечностию ґрафа Освальда?

— Мушу Вас просити, щоби Ви тим вже не журили ся. Менї дуже прикро, що я мусів Вам наробити такого горя. Тота історня о пригодї, то лиш маленька видумка з моєї сторони. Ґрафу Освальдови нїчого не стало ся.

— Богу дякувати! — відозвала ся Гонория, і нараз, як би з вдячности, зложила руки; — Богу дякувати!

Лице єї розяснило ся, коли звернула ся ним до ясного від місяця неба. Віктор Керрінґтон споглядав на ню з подивом.

— Чи може бути, що она его любить? — подумав він собі. — Чей би не могла так удавати?

Довідавши ся, що то все лиш обманьство, перше, що в ній відозвало ся, то велика радість і глубока вдяка, а друга гадка — то було єї безмежне обурене на Керрінґтона за таку пакість.

— Пане, що має значити таке тумацене мене? — крикнула она; — чого Ви завели мене сюди?

— То довга історня, ґрафине; я би Вам радив бути спокійною, заким вислухаєте мене і коли схочете мене добре зрозуміти.

— Я не маю часу слухати довгої історії. Ваше поступоване єсть підле, яка би й не була его причина. Відвезїть мене всейчас до Рейнгем, і раджу Вам зробити то, о що Вас прошу, коли не хочете, щоби ґраф Освальд відплатив ся Вам за зроблену менї кривду. Я зовсім не хотїла би доводити мого мужа до якоїсь борби; але скоро не постараєте ся зараз о то, щоби я дістала ся до дому, то я певно розкажу єму, який з Вас злий чоловік і яку Ви менї зробили пакість.

— Я не бою ся Вашого мужа, люба ґрафине, — відповів Керрінґтон з холодною безвстидностию. — Я бачите, того погляду, що ґраф Освальд по подїях сеї ночи не схоче трудити ся і не піднесе палиці в Вашій оборонї.

Гонория подивила ся на него з невисказаною погордою, а відтак обернула ся до дверий, котрими виходило ся на сходи.

— Коли не хочете помогти менї вертати домів, то я сама собі піду без провідника — сказала она.

Керрінґтон підняв руку спиняючи єї.

— Не пробуйте, ґрафине Еверстронґ, сходити по сходах — сказав він; бо насамперед сходи ховзкі, а відтак не зможете вийти поза браму.

— Що то має значити?

— Будьте ласкаві подивіть ся на долину крізь отсю вибиту в мурі дїру.

Він встав при сих словах і показав в долину. Гонория мимоволї подивила ся туди, куди він показував.

Крик переполоху вирвав ся їй з уст, коли подивила ся в долину. Понад пропастию не було вже зводженого моста. Міст висїв на ланцухах при березї а доокола башти була широка може на яких пятнайцять стіп порожна пропасть. Ґрафиня Еверстронґ думала зразу, що то може лиш з одного боку тота пропасть, але коли кинула ся на другий і там подивила ся в долину, переконала ся, що то була мохом обросла фоса, котра окружала башту доокола.

— Давні вояки уміли ставити кріпости та забезпечувати ся від ворога — сказав Керрінґтон як би у відповідь на крик ґрафинї. — Ті що ставили сю будівлю та копали сю фосу й не гадали, до чого то могло придати ся в теперішних часах. От не кидайте ся так ґрафине і нехай Вас не бере ся розпука. Вірте

тельками при народних школах у Львові, Мар. Жегестовску молод. учительколо 5-кл. шк. женьскої в Товмачи, Сид. Ольшаньску управителькою 2-кл. шк. в Вільцї мазовецкій, Петра Собкова в Синькові, Ів. Васияна в Гребінцях, Тересу Каршневичеву в Новім селї, Том. Витко в Глубокім.

— **Провізоричними інспекторами окружними** для шкіл народних іменовані: кс. Стан. Карбовский учитель релїгії мужеской школи в Тарнові для округа шкільного Вадовиці; старший учитель 5-клясової школи в Березові Ів. Немец для округа шкільного Тарнобжеґ; старший учитель 6-клясової школи народної в Болехові Меч. Людв. Попович для округа Перемишляни; професор ґімназиї в Тернополи Юл. Добряньский для округа шкільного Ряшів.

— **Вибори до державної ради.** У виборчім окрузї Перемишль-Ярослав вибрано послом до державної ради з курії більших посїлостий Станислава Домбского. — У виборчім окрузї Сянік-Ліско-Березів дістали при тіснїйшім виборі гр. Ян Потоцкий 350 голосів, а руский кандидат о. Калужняцкий 240. Тож послом до державної ради вибраний гр. Ян Потоцкий.

— **Нова стация телеґрафічна,** з ограниченою службою денною, буде отворена з днем 15 с. м. в Креховичах (долиньского повіта) при тамошнім ц. к. урядї почтовім.

— **Про архієрейску візитацию деканата Затварницкого,** пишуть: Дня 17 н. ст. червня з полудня загостив Архієрей до Боберки, першого села в повітї турчаньскім. При брамі на границі повитали Архієрея представителї властий повітових, сусїдні дідичі і численний нарід. При другій брамі коло церкви витав Преосьвященого громадно зібраний нарід хлїбом-сіллю і о. парох при участи оо. Бориса, Калинича і Калужняцкого. На другий день т. є. на Сошествіє сьв. Духа, за-для великої участи народу і за-для красної погоди відправило ся богослужене і Служби Божі на дворі коло церкви. По співаній службі Б. відправив Преосьвященний в сослуженю сьвященьства вечерню з колїнопреклонними молитвами. Велике враженє зробила понтифікальна відправа на нарід, котрий не мав нагоди чогось подібного бачити. З полудня виїхав Владика до Шандрівця. Тут за-для недуги сьвященика відправив молебен в церкви, і поблагословивши нарід, зараз відїхав до Тарнови. Там в брамі, здвигненій коло церкви, повитало Архієрея кілька тисяч народу, маршалок повіта з численною інтелїґенциєю, парох при участи сусїдних сьвящеників оо. Бачиньского, Хтїя, Мороза і Солтикевича. На другий день, т. є. на сьв. Тройцу, богослуженє відправляло ся на дворі коло церкви, бо тисячі народу, що брали удїл в богослуженю, не помістились би були в церкви. З полудня — як завсїгди — виїхав Владика до Дзвиняча. Та на жаль погода не сприяла і за-для того повитанє відбуло ся в церкви. Мимо зливного дощу зібрав ся на повитанє численно нарід з сьвященником, представителї властий і інтелїґенция в значнім числї. По молебни удав ся Архієрей на коротку гостину до місцевого колиґора п. Зембицкого, а потім на спочинок до пароха. На другий день, по богослуженю в церкви і по обідї у пароха, удав ся Владика до Дидьови. Село се прибрало красний вид на повитанє Архипастиря. Обійстя свої Дидівцї прибрали по сьвяточному, повивішували на довгих жердках хустки, котрі мов прекрасні ріжнобарвні хоругвоки повівали по обох сторонах дороги. До сьвяточного виду села причинило ся не мало его красне положенє. Невеличке се сїльце розкинулось своїми хатами досить довго по одним боцї а місцями по обох боках дороги, що иде по-при ріку Сян. При брамі повитав Владику численно зібраний нарід і сьвященьство з Впр. о крилошанином Чапельским. На другий день погода була чудесна, народу зібрало ся богато, і богослуженє відбулось на дворі коло церкви. По богослуженю явили ся в домі пароха представителї властий повіта і дідичі з сусїдних сіл, щоби Преосьвященого в послїднім селї повіта достойно попращати і відпровадити до брами в Боберці. Тут Преосьвященний ще раз благословив усїх і розпращав ся дорогим словом: „Слава Ісусу Христу". Преосьвященого всюда супроводжала численна бандерия від одного села до другого, а дївчата у вінцях висипали дорогу від брами до церкви цьвітами.

— **Нещастна пригода** лучила ся в суботу рано при будові нового театру у Львові. На уставленє в висоті $4^1/_2$ метра над дахом руштованє, призначене для 2 робітників до чищення ґзимсів, війшло аж 7 людий без дозволу будівничого. Руштованє завалило ся і всї робітники упали на дах та тяжко покалїчили ся. Шістьох з них відвезено до шпиталю, а один легко ранений лишив ся в домовім лїченю. З покалїчених, здаєть ся, лиш один потерпів грозячі житю ушкоди.

— **В руский видїловій школї дївочій у Львові** відбув ся попис дня 5-ого с. м. о 4 годинї з полудня. На се торжество явили ся деякі представителї руско-народних товариств, між иншими пані Шухевичева, директор Борковский, о. сов. Ал. Стефанович, родителї учениць і инші особи з руской інтелїґенциї. Клясифікация випала ось як: На 30 клясифікованих учениць V-ої кляси дістали: степень дуже добрий 8, добрий і достаточний 14, поправку 3, а степень недостаточний 5. Декламациї виголосили: рускі Софія Чухраївна і Мария Ґереґа, польску Мария Рогозиньска, а німецку Мария Конитко. Всї деклямували добре. Потім промовив директор Харкевич, голова руского товариства педаґоґічного, котре основало і удержує сю школу видїлову. Товариство — мовив п. директор — отвираючи школу видїлову, надїяло ся на поміч руской суспільности в тім так важнім дїлї, і не завело ся. Як поодинокі добродїї, так і руско-народні товариства підпомогли товариство педаґоґічне. Знов же щирим заходам посла Барвіньского завдячує школа субвенцию від сойму краєвого. Зложивши подяку всїм добродїям і приятелям школи, бесїдник звернув ся з подякою до тїла учительского, а під конець заохотив учениць до дальшої успішної працї і пожелав їм веселих вакаций. — Потім красно промовила учениця Олена Витвицка в імени цїлої кляси.

По вакациях товариство педаґоґічне отвирає вже і шесту клясу видїлову. Записи відбудуть ся в днях 29, 30 і 31 серпня.

— **Некористна продажа коний** — була причиною смерти 66-лїтного богатиря Нестора Ґерили з Вільча в борщівскім повітї. Єго родина каже, що загриз ся тим, що продав дешево свої конї і тому повісив ся в лїсї.

— **Пані і кухарка.** Судьба збиточниця: того що стоїть високо, скидає нераз на долину, а того, що стояв на долинї, підносить в гору. От таке стало ся сими днями і у Вiдни. Там жила богата властителька каменицї, пані Олександрина Ґ., вже постарша вдовиця, котра десять лїт тому назад приймила на службу кухарку Рожу. Рожа уміла не лиш добре варити, але й була дуже щирою для своєї пані, котра єї дуже полюбила і зробила з неї свою вірничку. Але кілька лїт тому назад продала пані Ґ. свою каменицю і накупила цїнних паперів, та жила з процентів. Гадаючи, що на тих паперах лїпше вийде, пустила ся на біржеву спекуляцию і стратила всї грошї та ще й залізла в довги. Рожа не діставала вже платнї, але мимо того не покидала ся моєї пані: Як Вам колись буде лїпше, пані, то менї тогди все заплатите разом — сказала Рожа. Але пани замість вести ся лїпше, вело ся щораз гірше, так, що остаточно прийшов екзекутник, а вірителї забрали ще й тоті

менї, що лїпше розважити собі цїлу справу спокійно. Так Вам вже призначено, що Ви мусите тут побути аж до рана. Той, що має надзір над сею розвалиною, виходить звідси що вечера, а тогди спускає міст — Ви чей може чули перед тим той лоскіт — а ніхто в сьвітї крім него не годен підтягнути тих ланцухів в гору, бо лиш він знає тайну того механізму. Він на сю ніч пішов звідси а мешкає в сільци, що звідси три милї далеко та верне аж досьвіта.

— Отже Ви хочете держати мене тут як у вязници. — Ви хочете змусити мене, щоби я тут сидїла, підчас коли мій муж здивований і перестрашений тим, що я десь подїла ся, буде мене дожидати в Рейнгем?

— Так, ґрафине, в Рейнгем будуть нинї тому немало дивувати ся.

На тім урвала ся розмова.

Гонория дрожача зі страху сїла собі на якийсь камінь. Через якийсь час не була в силї висказати словами свого страху або обуреня, так дивним, так зовсїм непонятним було для неї цїле єї положенє, в якім знайшла ся.

— Я попала ся в руки якомусь божевільному, — промовила она тихцем сама до себе; — бо лиш божевільний міг щось такого зробити. Моє житє єсть в руках божевільного. Менї треба лиш кінця дожидати. Буду спокійна. Боже милосердний, додай менї сили ставити спокійно опір сїй небезпечности.

З молитвою як би таки відзискала ту силу. Серце перестало їй так страшно бити ся. Підгорнула собі волосе, що насунуло ся їй було на чоло а грубі коси, що були розпустили ся, звинула і звязала позад голови. Все то робила так, як коли-б знаходила ся в своїй комнатї в Рейнгем при тоалетї. Віктор Керрінґтон дивив ся на ню і не міг їй надивувати ся.

— Дивна з неї женщина — подумав він собі; — благородна людина. Сильний дух в краснім тїлї. Яка шкода, що я задля такого непотріба, як Реджінальд Еверстронґ, мушу стати ворогом сеї женщини. Але мій інтерес змушує мене до того дїлати против моєї волї. Дуже велика шкода. В спілцї з такою женщиною міг би я щось далеко більшого зробити, як зможу зробити сам один.

Отгак роздумував Керрінґтон, підчас коли Гонория сидїла кілька кроків дальше на краю розваленого мура і споглядала в небо. Она гадала таки на правду, що попала ся якомусь божевільному в руки. Бо й що як не божевільність могла спонукати Керрінґтона до такого дїланя? Она знала, що нема лїпшої оборони як удавати спокійну, отже по хвили розваги почала спокійну розмову з своїм товаришем.

— Коли вже держите тут мене, як видко, в неволи, пане Керрінґтон — сказа она — то бодай будете так ласкаві і скажете менї, длячого Ви мене сюди завели і що я Вам зробила такого злого, що Ви так тяжко збиткуєте ся надімною.

— Ви менї, ґрафине Еверстронґ, не зробили нїчого злого — відповів Керрінґтон; — але Ви наробили лиха комусь, що єсть моїм приятелем, а котрого інтереси тїсно звязані з моїми.

— А хтож то той приятель?

— Реджінальд Еверстронґ.

— Реджінальд Еверстронґ! — повторила Гонория здивована. — Та щож я зробила Реджінальдови? Хибаж він не братанич мого мужа? Та чи не повинна я бажати єму всего найлїпшого? Чим же би я могла зробити єму яку прикрість?

Ви робите єму найбільшу кривду, яку один чоловік може другому зробити — Ви стали межи ним а богатством. Чи не знаєте того, що Реджінальд Еверстронґ ще може рік тому назад був спадкоємцем Рейнгему і всего, що до того належить?

— Я то знаю; але він був видїдичений, заким я ще єго стриєви влізла в дорогу.

— То правда; але як би Ви не були влізли ґрафови Освальдови в дорогу, то Реджінальд був би без сумнїву прийшов знов до ласки. Але від коли Ви опанували єго стрия, то вся єго надїя ще лиш на Вашу ганьбу.

— На мою ганьбу!

— Так, ґрафине Еверстронґ. Житє то борба, в котрій слабшому треба ногою на карк ставати. Доси була побіда по Вашій сторонї, але тепер прийшов їй конець. Вчера були Ви панею на замку Рейнгем, а завтра нїяка служниця там не буде стояти так низько як Ви.

— Що то має значити? — спитала Гонория, котру щораз більше чудувала бесїда того чоловіка. Перший раз взяла ся єї якась страшна обава і она почала пізнавати, що стала ся жертвою якоїсь підлої змови.

— Що то має значити? — спитала она голосом перестраху.

— А ось що то має значити, ґрафине: Сьвіт судить поступованє людий з поверховности, а не після внутрішної правди. Поверховність завзяла ся на вас. До завтра будуть всї на замку, хто лиш там живе, гадати, що Ви утекли від чоловіка, а до того ще зі мною...

— Що я утекла від свого чоловіка?

— А так, як же можна би инакше пояснити, що Вас сеї ночи нема — що Ви нараз щезли десь підчас прогульки?

— Коли дожию, то завтра досьвіта верну на замок і запізву Вас за Вашу підлоту — та буду просити мужа, щоби пімстив ся на Вас за таку ганьбу.

— Чи гадаєте, що хтось Вам буде вірити? За пізно вернете, ґрафине. Ви за високо ставили на карту, не дивуйтеж ся, що знай-

послідні річи, які їй були лишили ся з ліпших часів. Рожа мусіла покинути службу, але за то заложила собі з тих гроший, які собі наскладала в службі, крамничку на віденьскій торговици, а недалеко найми¬а собі помешкане. Крамничка розвивала ся добре і давала красний дохід, а Рожа могла вже тепер спокійно. Тепер нагадала она собі свою давну пиню, котра жила в найбільшій нужді, і зараз пішла до неї. Пані — каже давна кухарка — я знаю, що Ви дуже бідуєте. От знаєте що, ходіть до мене, обі разом якось дамо собі раду, а заможемо на біду. Ви будете мені доглядати хати, а я тимчасом буду сидіти в крамници на торговици і продавати. Отгак будемо жити обі разом без клопоту і журби. Пані пристала на то і так давна пані варить тепер їсти для давної своєї кухарки, а давна кухарка працює, щоби і давна єї пані мала з чого жити.

— **Помер** о. Віктор Біліньский. совітник митрополичої консисторії, парох в Шибалині коло Бережан, дня 4 с. м. в 69-тім році житя а 43-ім сьвященьства.

Телеґрами.

Відень 10 липня. Під конець серпня має зібрати ся виконуючий комітет правиці на засідане, на котрім правительство представить свої наміри що-до средств, яких наміряє ужити аби привернути лад в парляменті.

Париж 10 липня. Суд засудив шпігуна Декріона за видане войскових документів одній державі на три роки вязниці.

Льондон 10 липня. В морских маневрах возьме участь ціла анґлійска фльота, іменно 109 военних кораблів.

Переписка зі всіми і для всіх.

Стефан Ів. Л. в Стр.: Матуру ґімназияльну треба би здавати на ново зовсім цілу, позаяк треба знати не лиш латину і греку, але й майже всі инші предмети, котрих учать в ґімназиї в далеко більшім обемі, як в семінарнях учительских. — **І. К. з Оглядова:** 1) Причиною завороту голови може бути якась загальна хиба в цілім орґанізмі (може малокровність), але також і упертий (хронічний) катар жолудка і кишок, сполучений з частим запором. Докладно міг би Вам сказати лиш лікар, що Вам хибує і що треба робити, коли би Вас добре оглянув і випитав. Ми здалека ані не можемо знати, ані не знаючи, подавати якусь раду. Ми би гадали, що то якась катаральна недуга у Вас. На всякий случай, не завадить взяти якого легкого средства на прочищене і уреґульоване стільця, н. пр. вино Саграда по малій ложочці від кави. Впрочім до лікаря о пораду. А що Ви по випитю „трунку“ (німецке Trank; коли так, то вже треба би по руски говорити хиба „трінкати“ або „трінкнути“ замість: „пити“, „випити“, та сказати: „по трінкненю“) маєте „фантазию“ то не дивота. А хто єї тогди немає? — 2) „Мастьˮ якою у Львові приліплюють пляката, називає ся — ану вгадайте як? — „клейстер“. Та й велика штука єго зробити, бо треба розгерти найпідліший крохмаль з студеною водою, вляти до того кипяток і притім добре колотити, а відтак може ще раз і заварити. — 3) Відповідь була вже в Переписці господарській.— 4) Зі старих паперів може бути така користь, що їх продає ся до склепу до завиваня всіляких товарів, перцю, мила і т. п. Продає ся на вагу; за лькіо платять у Львові 6 до 7 кр. — **В. Костовий в Дрогобичи:** Оба лікарі, що займали ея розслідами недуг при помочи Рентґенівского проміня др. Гайльман і др. Воліш померли сего року. О скілько ми могли розвідати, то того рода розслідами ніхто у Львові специяльно не займає ся. Міг би се зробити хиба може др. Рідіґер або єго асистент др. Габришевский. Коли би Ви були у Львові, то потрудіть ся також до дра Фаєрштайна (улица Словацкого ч. 6 партер) і спитайте єго, бо о скілько знаємо він був спільником дра Гайльмана. — **Командант при жандармерії:** Ви хоч на рік квієскований належите все ще до жандармерії і свого часу будете ще предложені до суперарбітріум. Аж до того часу обовязують Вас всі приписи войскові, отже коли хочете женити ся мусите подавати просьбу до міністерства краєвої оборони на руки головної команди жандармерії у Львові. Як зробити подане і що до него приложити постанову о тім і взорець знайдете в Normalien-Befehl No 8441 Adj. vom 9 September 1898, котре то розпорядженє знайдете в кождім постерунку жандармерії. — **Лесько:** Школа торговельна буде отворена вже сего року. Яка там буде наука і як довго буде тревати о тім ми вже давно писали і трудно нам тепер за тим знову шукати. За такими річами мусять самі інтересовані пильно слідити в ґазетах і собі запамятувати. Впрочім коли будуть оголошені записи до сеї школи то подамо знову інформацию так, як її оголосить дирекция. — **Ходорів:** Іспити з робіт відбувають ся як звичайно в осіннім речинци у вересни. Впрочім просимо уважати на оповістку в ґазеті, ми все подаємо і годі кождому окремо за кождий раз то само повтаряти.

☞ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати ані марок, ані карт кореспонденцийних до відповіди.

Рух поїздів зелізничних

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

поспіш. відходить	особ. відходить	Зі Львова
		День
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск в Підвамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск в гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	9·53	„ Підволочиск з Підвамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск в гол. двірця
2·08		„ „ „ Підвамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави
		а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·50	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача, Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави рускої
	7·20	„ Тернополя в гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підзамча
	7·47	„ Янова від $^{1}/_{10}$ до $^{30}/_{4}$ 1900 включно
	8·35	„ „ „ $^{1}/_{5}$ „ $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$.
	9·11	„ „ „ $^{1}/_{6}$ „ $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів в гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова в Підвамча

шли ся противники, готові до ще завзятійшої і зручнійшої гри. Коли женщина простого походженя і з великої бідноти дістане ся до високих кругів і до богатства, то мусить бути на то приготовлена, що другі схотять завести спори з нею

— Хибаж міг би бути такий нужденник, що називав би ся чоловіком, а мимо того так би поступав? — відозвала ся Гонория, споглядаючи на небо, як би єго брала на сьвідка підлоти свого ворога. — Не говоріть більше зі мною — додала она обернувшись з погордою до Керрінґтона. — Перед кількома хвилями думала я, що Ви з розуму війшли. Тепер же все розумію. Ви пішли на службу до свого приятеля і він Вам добре заплатить, коли Вам удадуть ся Ваші заходи. Доси Вам щастило ся, але то ще не конець.

Она відвернула ся від него і пішла на другий конець башти і сіла собі, поверховно ніби спокійна. Виймила малесенький годинник висаджений брилянтами і подивила ся до місяця на годину. Було кілька мінут по першій. Чоловік, що доглядав тих розвалин, міг вернути около семої або осьмої години рано. Так мусіла она сидіти шість або сім годин разом з тим ненавистним їй чоловіком, котрий довів єї до такого положеня.

В души брала ся єї розпука. Увільнена з своєї вязниці мала вернути до замку; але чи повірив би хто в ту неймовірну байку, яку она мала розповісти, чи гадав би хто, що то правда?

Чи могла она спустити ся на то, що чоловік її повірить? Чи він, що без очевидної причини перестав єї любити, вірив би в єї невинність і в правду єї слів, коли обставини так зложили ся, що сьвідчили против неї і були ніби наглядним доказом єї вини? Єї взяла ся якась зневоля, але она навіть не зітхнула. Сиділа як стовп з очима зверненими на всхід і числила страшно поволи минаючі хвилі, чекаючи коли заблисне перше сьвітло дня.

Віктор Керрінґтон не спускав єї з очий, дивив ся з подивом на бліде, спокійне єї лице. Аж до сеї ночи він легковажив собі женщини, видів в них лиш слабі, немічні сотворіня, призначені лиш на то, щоби їх облестно туманити, та щоби сильнійші натури панували над ними. Зі всіх женщин, з якими доси сходив ся, була лиш одна єго мати, котрої розумови вірив, для котрої інтеліґенциї мав поважане. Тепер побачив щенщину иншого рода — женщину, котрої гордість і постійність доходили до геройства.

— Ви зносите з благородностию неприятність свого положеня, ґрафине Еверстронґ — сказав він — і я не знаю слів, як би Вам то висказати, як дуже я Вас подивляю. То дуже прикро бути противником женщини, а до того ще женщини, котрої красу і духа треба в однаковій мірі подивляти. Але на сім сьвіті єсть лиш однієсенькe правило, лиш одна засада, що над всім панує, після котрої ми люди улагоджуємо собі своє діланє, хоч і як стараємо ся закрити правду милозвучними брехнями. А тим одиноким правилом житя, тою одинокою пануючою засадою єсть власна користь. Для своєї власної користи доплче так званий справедливий чоловік найліпші звязи ногами, жертвує найсильнійшу дружбу. Борба, до якої взяли ся ми, Реджінальд Еверстронґ і я, против Вас, єсть борбою розпуки; але бо й ґраф Освальд довів свого братанича до розпуки, коли в короткій хвили зробив єго жебраком з богача — коли позбавив єго надії, до якої привик був від дитинячих літ. Чоловік котрого взялась розпука, ділає, бачите, з тої розпуки.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).